Nr. 9. Tarnopol, dnia 1 września 1927. Rok VII.

Dziennik Urzędowy

WOJEWÓDZTWA TARNOPOLSKIEGO.

Adres Redakcji i Administracji: Tarnopol, Urząd Wojewódzki. **Wychodzi 1-go każdego miesiąca.**

Cena pojedynczego egzemplarza 40 groszy. Dziennik Urzędowy przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz urzędowych i wymienionych instytucyj. Cena ogłoszeń: drobne za wyraz 10 groszy — najmniej 1 zł.

Treść działu urzędowego:

Treść działu nieurzędowego:

Dział urzędowy.

OKÓLNIK L. DPO. 3|VII.

z dnia 8 stycznia 1927 r.

w sprawie opłat stemplowych od umów, zawieranych przez Urzędy państwowe.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, do Kancelarji Sejmu i Senatu, do Najwyższej Izby Kontroli, do Prezydjum Rady Ministrów oraz do wszystkich Ministerstw.

W dniu 1 stycznia b. r. weszła w życie nowa ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570). Ustawa ta zmienia prawo dotychczasowe również w zakresie norm specjalnych, które tyczą się opłat od umów, zawieranych przez urzędy państwowe. Ministerstwo Skarbu podaje niniejszem wyjaśnienia. zawierające najpotrzebniejsze wskazówki w tej dziedzinie i uprasza władze centralne, aby udzieliły odpowiedniej instrukcji właściwym swym organom.

I. Skarb Rzeczypospolitej zasadniczo nie jest zwolniony od opłat stemplowych, również nie są zwolnione od opłat stemplowych państwowe zakłady i przedsiębiorstwa, będące odrębnemi osobami prawnemi. Pisma, wymienione w ustawie o opłatach stemplowych jako podlegające opłacie, są tylko w przypadkach wyjątkowych zwolnione od opłat z tego tytułu, że wiążą się z czynnościami urzędów państwowych, względnie państwowych zakładów i przedsiębiorstw: mianowicie nie podlegają opłacie stemplowej:

a) obligacje oraz innego rodzaju obligi Skarbu Rzeczypospolitej oraz polskich państwowych zakładów i przedsiębiorstw, będących odrębnemi osobami pra

wnemi; jeżeli Skarb Rzeczypospolitej albo państwowy zakład lub państwowe przedsiębiorstwo, będące odrębną osobą prawną zaciąga pożyczkę w obligacjach (listach zastawnych, obligacjach fundowanych), to nie tylko oblig (skrypt dłużny), stwierdzający otrzymanie pożyczki w obligacjach, ale również same obligacje, w których pożyczka została wypłacona, są wolne od opłaty stemplowej (art. 120, punkt 1 i 2),

b) pełnomocnictwo, udzielone przez Skarb Rzeczypospolitej (art. 112, punkt 3),

c) wystawione przez Skarb Rzeczypospolitej pokwitowania oraz zezwolenia na wykreślenie wpisu w księdze wieczystej, t. j. w księdze hipotecznej, gruntowej, górniczej, kolejowej, naftowej (art. 137, punkt 8; art. 139),

d) podania, wnoszone przez urzędy państwowe imieniem Skarbu Rzeczypospolitej (art. 144, punkt 1),

e) świadectwa urzędowe, wydawane urzędom państwowym w sprawach, tyczących się Skarbu Rzeczypospolitej (art. 160, punt 3 w związku z punktem 1 art. 144) — z wyjątkiem wtóropisów, odpisów i wyciągów (które podlegają opłatom, przewidzianym w art. 157).

W przypadkach, wymienionych wyżej w punkcie „a“, są zwolnione od opłaty: Skarb Rzeczypospolitej oraz polskie państwowe zakłady i przedsiębiorstwa, będące odrębnemi osobami prawnemi. Natomiast w przypadkach, wymienionych w punktach „c“ — „e“ uwolnienie od opłaty jest przyznane tylko Skarbowi Rzeczypospolitej, a nie służy zakładom i przedsiębiorstwom państwowym, będącym odrębnemi osobami prawnemi (poza przypadkami, wymienionemi niżej w punktach „f“, „g“, „h“).

f) Dalszy wyjątek zachodzi co do państwowych zakładów szkolnych, będących odrębnemi osobami prawnemi. Zakłady te, w szczególności szkoły akademickie (art. 5 ustawy zdnia 13 lipca 1920 r., Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 494), są zwolnione od opłat stemplowych we wszystkich przypadkach, wymienionych wyżej w punktach „a“ — „e“, (a zatem są w tej dziedzinie zrównane ze Skarbem Rzeczypospolitej), a nadto są one osobiście zwolnione od opłaty, gdy zawierają umowę, obustronnie obowiązującą, a podlegającą opłacie procentowej (art. 16); kontrahent zaś, który z państwowym zakładem szkolnym, będącym odrębną osobą prawną, zawiera umowę, obustronnie obowiązującą, ma zapłacić tylko połowę opłaty procentowej.

g) Wolne są od opłaty stemplowej: pisma, tyczące się nabycia nieruchomości przez Skarb Państwa lub przez Państwowy Bank Rolny na zasadzie przepisów o reformie rolnej (art. 54 punkt 2),

h) pisma, stwierdzające sprzedaż przedmiotów monopolu państwowego, tudzież rachunki i inne pisma, stwierdzające wykonanie takiej umowy — jeżeli monopol jest bądź sprzedawcą, bądź kupującym (art. 69, punkt 2 i art. 73, punkt 3).

Poza przypadkami wyjątkowemi, wymienionemi wyżej w punktach „a“ — „h“, państwo polskie, jako takie nie jest zwolnione od opłat stemplowych.

W szczególności więc, gdy Skarb Rzeczypospolitej lub przedsiębiorstwo państwowe nabywa lub sprzedaje nieruchomość (poza przypadkiem, wymienionym w punkcie „g“) albo zawiera umowę najmu, ma być uiszczona pełna opłata.

II. Jeżeli bądź urząd państwowy, działający imieniem Skarbu Rzeczypospolitej lub jako zarządca majątku niepaństwowego, bądź zarząd państwowego zakładu lub przedsiębiorstwa zawiera umowę, która podlega opłacie stemplowej, to co do sposobu i terminu uiszczenia opłaty obowiązują zasady następujące:

1) W razie zawarcia umowy w formie aktu notarjalnego przed notarjuszem, mającym siedzibę na obszarze b. dzielnic rosyjskiej lub pruskiej, jak również w razie zawarcia umowy w formie pisma, uwierzytelnionego przez notarjusza, który ma siedzibę na tym obszarze, opłatę wymierza i pobiera notarjusz (art. 27 i 28).

2) W razie zawarcia umowy w formie aktu sądowego opłatę wymierza bądź kancelarja sądowa bądź urząd skarbowy według zasad ogólnych, podanych w art. 30 i 31 oraz w punkcie 2 artykułu 33.

3) We wszystkich innych przypadkach opłatę stemplowę wymierza urząd państwowy, względnie zarząd państwowego zakładu lub przedsiębiorstwa, który zawarł daną umowę.

Urząd państwowy (względnie zarząd państwowego zakładu lub przedsiębiorstwa [1]) ma zatem wymierzyć opłatę:

a) jeżeli umowę zawarto w formie aktu ściśle prywatnego, t. j. nie sporządzono ani w formie notarjalnej ani w formie sądowej, ani też nieuwierzytelnionego notarjalnie lub sądownie,

b) jeżeli zawarcie umowy stwierdzono pismem, na którem podpisy uwierzytelniono sądownie,

c) jeżeli umowę stwierdza akt notarjajny, sporządzony przed notarjuszem, mającym siedzibę na obszarze b. dzielnicy austrjackiej, albo akt na tymże obszarze uwierzytelniony przez notarjusza.

Opłatę, wymierzoną przez urząd, który zawiera umowę, należy uiscić: znaczkami stemplowemi, jeżeli opłata nie przewyższa 50 zł.; gotówką, jeżeli opłata przewyższa 100 zł.; gdy zaś opłata wynosi więcej niż 50 zł.; lecz nie więcej niż 100 zł.; to może być uiszczona bądź znaczkami stemplowemi bądź gotówką (§ 18, punkt „g“ rozporządzenia wykonawczego z dnia 20 listopada 1926 r., Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 713).

Opłata ma być uiszczona — przez dostarczenie znaczków stemplowych urzędowi, zawierającemu umowę, względnie przez zapłacenie gotówką w kasie skarbowej — zasadniczo przed podpisaniem umowy przez urząd.

Jeżeli ważność umowy zależy od zatwierdzenia przez władzę wyższą, to opłatę można uiścić przed umieszczeniem klauzuli zatwierdzenia na piśmie, stwierdzającem zawarcie umowy.

Jeżeli w przypadku poszczególnym opłata ma być uiszczona znaczkami stemplowemi, to urząd za-

[1]) W dalszym ciągu wyrażenie „urząd“ oznacza również zarząd państwowego zakładu lub przedsiębiorstwa.

wierający umowę, nakleja znaczki na tym egzemplarzu pisma, stwierdzającego umowę, który ma pozostać w urzędzie — a mianowicie bezpośrednio po swoim podpisie (stwierdzającym zawarcie umowy), względnie bezpośrednio po klauzuli, stwierdzającej zatwierdzenie przez władzę wyższą. Znaczki mają być naklejone w ten sposób, aby między niemi możliwie nie było odstępów. Następnie należy skasować znaczki stemplowe zapomocą pieczęci urzędowej, a mianowicie w ten sposób, aby na każdym znaczku był jeden odcisk, znajdujący się częściowo na znaczku, częściowo zaś przechodzący na papier lub na znaczek sąsiedni. Bezpośrednio po znaczkach stemplowych ma być umieszczone zaświadczenie o wymiarze, w formie następującej:

„Opłatę stemplową wymierzono w kwocie . . . zł. . . . gr. słowami . . . . . ., a mianowicie od . . . zł. . . . gr. % (art. . . u. o. s. [2]) i skasowano znaczki stemplowe w wymierzonej kwocie.

. . . . . . dnia . . . . . . 19 . r.".

Urząd, który zawarł umowę, umieszcza zaświadczenie o wymiarze również na tym egzemplarzu pisma, który jest przeznaczony dla współkontrahenta. Zaświadczenie to ma być ułożone w formie następującej: „Opłatę stemplową wymierzono w kwocie . . . zł. . . gr. słowami . . . . ., a mianowicie od . . . zł. . . gr. % (art. . . . . u. o. s.) i uiszczono znaczkami stemplowemi, umieszczonemi na egzemplarzu przechowanym w aktach urzędowych.

. . . . . . dnia . . . . . . 19 . r.".

Jeżeli w przypadku poszczególnym opłata ma być uiszczona gotówką, to urząd, zawierający umowę sporządza deklarację w następującej formie:

L. . . . .

Deklaracja

celem uiszczenia opłaty stemplowej w kwocie . . . zł. . . gr., słowami . . . . wymierzonej przez . . . . . [3]) od umowy z . . . . [4]) o . . . . [5])

. . . . . . dnia . . . . . . 19 . r.

Pieczęć urzędowa:

Podpis
i stanowisko służbowe [6])".

Urząd, zawierający umowę, skierowuje tę deklarację do kasy skarbowej, od której po uiszczeniu opłaty otrzymuje pokwitowanie, powtarzające dosłownie określenie pisma, podane w deklaracji (§ 38 rozporządzania wykonawczego). Urząd zawierający umowę, załącza pokwitowanie kasowe do tego egzemplarza umowy, który pozostaje w urzędzie i umieszcza zarówno na tym egzemplarzu jakoteż na owym, który jest przeznaczony dla współkontrahenta, zaświadczenie o wymiarze w następującej formie:

„Opłatę stemplową, wymierzono w kwocie . . . zł . . gr. słowami . . . . a mianowicie od . . . zł. . . gr. . . . % (art. . . . u. o. s.) i uiszczono w kasie skarbowej w . . . . . dnia . . . . poz. dz. przych. . . .).

. . . . . . dnia . . . . . . "[6]).

Wszystkie zaświadczenia o wymiarze mają być zaopatrzone w pieczęć urzędową oraz w podpis z wymienieniem stanowiska służbowego — tudzież w datę tego dnia, w którym egzemplarz, przeznaczony dla współkontrahenta, zostaje mu wręczony lub w datę, ile możności zbliżoną do dnia wręczenia owego egzemplarza.

Jeżeli świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu pisma i nie jest też znana najniższa ilość świadczenia ani nie zostaje wypłacona zaliczka (art. 9 ustawy o opłatach stemplowych), to urząd, zawierający umowę umieszcza zarówno na egzemplarzu umowy, pozostającym w urzędzie, jakoteż na tym, który jest przeznaczony dla współkontrahenta, zaświadczenie następujące: „Opłata stemplowa zostanie uiszczona ratami (art. 9 i 32 ustawy o opłatach stemplowych).

. . . . . . dnia . . . . . . 19 . r.".

W przypadku, wymienionym w ustępie poprzednim, urząd jednocześnie z doręczeniem egzemplarza umowy doręcza współkontrahentowi decyzję, w której oznajmia mu, że opłata stemplowa ma być uiszczona ratami w miarę wykonywania zobowiązania. W decyzji tej (§ 74 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o opłatach stemplowych) należy podać: a) terminy, w których mają być uiszczone poszczególne raty, b) sposób obliczenia podstawy wymiaru każdej raty, c) stopę opłaty, z powołaniem się na odpowiedni przepis ustawy o opłatach stemplowych, d) sposób uiszczenia.

Co do sposobu uiszczenia należy odróżnić, która ze stron omawiającyah się jest na mocy umowy obowiązana do wypłacania sum pienięższych. Jeżeli stroną, obowiązaną do wypłacania sum pieniężnych, jest urząd, zawierający umowę, (np. jako kupujący albo biorący w najem), to urząd potrąca poszczególne raty opłaty od poszczególnych rat należności umownej. Jeżeli przeciwnie kontrahent drugi ma na mocy umowy wpłacać sumy pieniężne do kasy państwowej, to przy każdej racie tego świadczenia pieniężnego ma wnieść do tej samej kasy państwowej odpowiednią ratę opłaty.

Jeżeli wprawdzie świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu pisma, ale jest znana najniższa ilość świadczenia albo zostaje wypłacona zaliczka (art. 9, ustęp drugi, ustawy o opłatach stemplowych), to urząd zawierający umowę wymierza na razie opłatę tymczasową według ilości najniższej względnie według zaliczki i zarazem zastrzega uiszczenie reszty opłaty ratami, w miarę wykonania zobowiązania. Urząd ma zatem — stosownie do wysokości opłaty tymczasowej — bądź skasować znaczki stemplowe bądź zarządzić uiszczenie opłaty tymczasowej gotówką i zarazem doręczyć współkontrahentowi decyzję w przedmiocie uiszczenia reszty opłaty ratami. Na obu egzemplarzach pisma, stwierdzającego zawarcie umowy,

---

[2]) Skrót u. o. s. oznacza ustawę o opłatach stemplowych.

[3]) nazwa i siedziba urzędu, zawierającego umowę.

[4]) nazwisko i imię, względnie firma lub nazwa kontrahenta.

[5]) przedmiot umowy.

[6]) Na czas obowiązywania nadzwyczajnego dodatku 10% wzór niniejszy ulega nieznacznej zmianie, o czem niżej w rozdziele V.

urząd umieszcza zaświadczenie o wymiarze według zasad wyżej podanych — z tą zmianą, że po wyrazach „a mianowicie od“ należy wstawić wyrazy: „ilości najniższej, wynoszącej“ względnie „zaliczki wynoszącej“ oraz przy końcu dodać zdanie następujące: „Reszta opłaty zostanie uiszczona ratami (art. 9 i 32 ustawy o opłatach stemplowych“).

W niektórych przypadkach opłata może być uiszczona ratami, jakkolwiek świadczenie, które ma służyć za podstawę wymiaru, jest ściśle określone. W szczególności: Jeżeli rozmiar świadczenia jest oznaczony za jednostkę czasu (rok, miesiąc i t. p.), to podstawę wymiaru ustala się, mnożąc wartość świadczenia rocznego przez tę ilość lat (lub ich części), przez którą ma trwać zobowiązanie (art. 10, punkt „b“). Jeżeli w takim wypadku zobowiązanie ma trwać dłużej niż pięć lat, to urząd zawierający umowę ma na żądanie współkontrahenta wymierzyć na razie opłatę tymczasową za pierwszy okres pięcioletni; po upływie tego okresu wymierza się opłatę za drugi okres pięcioletni i tak postępuje w dalszym ciągu aż do wygaśnięcia zobowiązania (art. 11). Urząd może zastosować postępowanie powyższe nawet wówczas, gdy współkontrahent tego nie żąda. Okres ostatni może być oczywiście krótszy niż 5 lat, np. w razie zawarcia umowy na lat 8 lub 12. Postępowanie, o którem mowa, można zastosować np. w razie zawarcia umowy najmu lub dzierżawy na czas dłuższy niż pięć lat.

W przypadkach, opisanych w ustępie poprzednim, zaświadczenie o wymiarze ma być umieszczone na obu egzemplarzach pisma, stwierdzającego umowe, tylekroć, ile razy następuje wymiar opłaty za okres pięcioletni (względnie też przy wymiarze za okres ostatni, krótszy niż 5 lat). Po wyrazach „a mianowicie od“ należy wstawić wyrazy „należności za czas od . . . do . . . wynoszącej“.

Osobna instrukcja, która zostanie ułożona w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli, określi sposób czuwania nad prawidłowem uiszczeniem poszczególnych rat opłaty stemplowej w przypadkach odroczenia płatności (przy świadczeniach nieokreślonych i przy wymiarach pięcioletnich) oraz ustali procedurę potrącania owych rat i ich przelewu na rachunek budżetu Ministerstwa Skarbu.

III. Od wymiaru opłaty stemplowej, dokonanego przez urząd, który zawarł umowę, może współkontrahent wnieść — na ręce tegoż urzędu — odwołanie, w ciągu miesiąca od daty zaświadczenia o wymiarze (art. 46 i 47 u. o. s. oraz § 93, punkt „h“ rozporządzenia wykonawczego). Odwołujący się ma do odwołania załączyć bądź doręczony mu egzemplarz umowy bądź jego odpis uwierzytelniony (art. 47). Urząd, który zawarł umowe, przesyła odwołanie wraz ze swoją opinją tej izbie skarbowej, w której okręgu ma siedzibę (art. 47). Izba skarbowa zawiadamia o swem rozstrzygnięciu odwołującego się oraz urząd, który wymierzył opłatę.

IV. Ministerstwo Skarbu udziela niniejszem wyjaśnień o należności i wysokości opłat stemplowych przy tych tranzakcjach, które są najczęstrze, a mianowicie przy umowych o dostawę (czyli sprzedaż rzeczy ruchomych) oraz przy umowach o robotę.

W tej dziedzinie należy odróżnić dwa rodzaje pism: pisma, stwierdzające zawarcie umowy i pisma, stwierdzające wykonanie umowy. Myślą przewodnią odnośnych przepisów ustawy o opłatach stemplowych (art. 3, 66—74, 90, 91 oraz 136—138) jest zasada, że przy jednej tranzakcji, mającej za przedmiot dostawę lub robotę, opłata procentowa należy się tylko raz jeden bez względu na ilość pism, wiążących się z tą tranzakcją. Opłata procentowa ma być pobrana bądź przy jednem z pism, stwierdzających zawarcie umowy, bądź przy jednem z pism, stwierdzających wykonanie umowy. Przy którem piśmie należy pobrać opłatę w przypadku poszczególnym, nie jest oczywiście pozostawione uznanie urzędu, zawierającego umowę lecz ma być rozstrzygnięte według następujących norm, podanych w ustawie:

A. Pisma, stwierdzające zawarcie umowy.

Pismo takie podlega opłacie stemplowej (w myśl punktu 4 art. 69 oraz w myśl punktu 4 art. 91) tylko w przypadkach następujących:

1) gdy zostałe sporządzone w formie aktu notarjalnego lub sądowego albo notarjalnie lub sądownie uwierzytelnionego.

2) gdy umowę zawarto w formie aktu ściśle prywatnego (t. j. nie sporządzonego ani w formie notarjalnej ani w formie sądowej ani też nieuwierzytelnionego notarjalnie lub sądownie) jeżeli pismo takie jest podpisane przez obie strony.

Jeżeli zaś akt ściśle prywatny jest podpisany tylko przez jedną stronę, to podlega opłacie stemplowej tylko wówczas, gdy:

3) żadna ze stron umawiających się nie prowadzi przedsiębiorstwa, podlegającego podatkowi przemysłowemu albo przedsiębiorstwa, które jest ustawowo zwolnione od tego podatku[7]), np.: gdy urząd państwowy, nie sprawujący zarządu przedsiębiorstwa państwowego, zawiera umowę z rolnikiem o dostawę produktów rolnych;

4) gdy wprawdzie bądź jedna strona bądź obie strony prowadzą przedsiębiorstwo, określone tylko co w punkcie 3, atoli dana umowa o dostawę lub robotę nie wchodzi w zakres owego przedsiębiorstwa.

Z powyższego wynika, że jeżeli choćby tylko jedna ze stron umawiających się prowadzi przedsiębiorstwo, określone w punkcie 3, a dana umowa o dostawę lub robotę wchodzi w zakres owego przedsiębiorstwa, to pismo, stwierdzające zawarcie umowy, a sporządzone w formie aktu ściśle prywatnego, tylko przez jedną stronę podpisanego nie podlega opłacie stemplowej. Zasadę tę stosuje się nietylko wówczas, gdy sporządzono tylko jedno pismo (podpisane przez jedną stronę, a wręczone stronie drugiej), lecz także wtedy, gdy umowa przyszła do

---

[7]) Przedsiębiorstwa, ustawowo zwolnione od podatku przemysłowego, wymieniają: art. 3 oraz art. 95, punkt 1a, ust. z 15 lipca 1925 o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. P. Nr. 79 poz. 550).

skutku drogą wymiany pism (listów), z których każde jest podpisane tylko przez jedną stronę.

Oferta zasadniczo nie podlega opłacie, gdyż sama przez się nie stwierdza zawarcia umowy. Podlega opłacie tylko wyjątkowo, a mianowicie, gdy jest sporządzoną w formie, podanej wyżej w punkcie 1 niniejszego działu (A) i zarazem wartość przedmiotu przewyższa 100 zł.; w takim razie opłata przy wartości, nie przewyższającej 1000 zł., wynosi 1 zł., przy wartości wyższej niż 1000 zł. opłata wynosi 3 zł. (art. 139).

Przyjęcie oferty podlega opłacie, gdy zachodzi jeden z warunków, podanych wyżej w punktach 1, 3 lub 4 niniejszego działu A. W braku tych warunków przyjęcie oferty podlega opłacie tylko wówczas, gdy jest umieszczona na tym samym papierze, na którym jest wypisana oferta (wtedy bowiem zachodzi warunek, podany wyżej w punkcie 2).

„Zamówienie" („zapotrzebowanie"), jeżeli następuje z powołaniem się na otrzymaną ofertę, podlega zasadom, podanym w ustępie poprzednim co do przyjęcia oferty. W braku takiego powołania się zamówienie należy uważać za ofertę.

Przyjęcie zamówienia, stoi na równi z zamówieniem, dokonanem z powołaniem się na otrzymaną ofertę.

B. pisma stwierdzające wykonanie umowy.

W myśl art. 72, 73 i 90 zgodnie z zasadą przewodnią, podaną na czele niniejszego rozdziału (IV), pismo, stwierdzające wykonanie umowy, podlega opłacie tylko w przypadkach następujących:

a) gdy nie zostało sporządzone żadne pismo, stwierdzające zawarcie umowy, t. j. gdy umowę zawarto ustnie,

b) gdy wprawdzie zostało sporządzone pismo, stwierdzające zawarcie umowy, ale pismo to — w braku warunków, wymienionych wyżej w dziale A w punktach 1—4, nie podlega opłacie.

Najbardziej typowem pismem, stwierdzającem wykonanie umowy, jest rachunek, t. j. pismo, sporządzone przez sprzedawcę (dostawcę) lub przez osobę, która zobowiązała się do wykonania roboty, stwierdzające całkowite lub częściowe wykonanie umowy przez wystawcę rachunku i wymieniające należność za dostarczone rzeczy ruchome lub wykonane roboty (bez względu na to, czy wystawca rachunku podpisał go lub czy swe nazwisko albo firmę uwidocznił w inny sposób np. zapomocą pieczątki lub przez wystawienie rachunku na papierze firmowym).

Jeżeli w przypadku poszczególnym ani nie sporządzono pisma, stwierdzającego zawarcie umowy, a podlegającego opłacie, ani nie wystawiono rachunku, ale sporządzono potwierdzenie odbioru towarów, względnie potwierdzenie wykonania roboty, wymieniające zarazem należność za towary, względnie za robotę, w takim razie to potwierdzenie podlega opłacie procentowej.

Jeżeli wreszcie nie sporządzono ani pisma, podlegającego opłacie według działu A. ani rachunku ani potwierdzenie odbioru towarów względnie potwierdzenie wykonania roboty, ale sporządzono potwierdzenia odbioru ceny z zaznaczeniem, że otrzymano ją za dostarczone towary, względnie potwierdzenie odbioru wynagrodzenia, z zaznaczeniem, że otrzymano je za wykonane roboty, w takim razie to potwierdzenie podlega opłacie procentowej.

Z powyższego wynika, że jeżeli nie sporządzono pisma, stwierdzającego zawarcie umowy i podlegającego opłacie procentowej, ale sporządzono co do tej samej należności kilka pism, stwierdzających wykonanie umowy (np. kilka rachunków równobrzmiących i nadto potwierdzenie odbioru towaru oraz potwierdzenie odbioru ceny), to opłata procentowa należy się tylko raz jeden, a mianowicie od pisma pierwszego.

C. wysokość opłaty.

1) Opłata procentowa wynosi — bez względu na to, czy opłacie podlega w przypadku poszczególnym pismo, stwierdzające zawarcie umowy, czy pismo, stwierdzające wykonanie umowy:

a) w przypadkach kupna lasu na wyrąb — zawsze 1% od sumy należności,

b) w innych przypadkach; — Jeżeli którakolwiek ze stron umawiających się zawarła umowę w zakresie swego przedsiębiorstwa, podlegającego podatkowi przemysłowemu lub ustawowo zwolnionego od tego podatku — 0,2% od sumy należności;

c) jeżeli zaś dana umowa co do żadnego z kontrahentów nie wchodzi w zakres przedsiębiorstwa, podlegającego podatkowi przemysłowemu lub ustawowo zwolnionego od podatku — 1% od sumy należności;

Nie pobiera się opłaty, gdy należność za dostarczone towary lub wykonane roboty nie przewyższa 20 zł.

W razie wykonywania umowy częściami (częściowego dostarczania towarów, częściowego wykonywania roboty, częściowego płacenia ceny) i sporządzania pism (rachunków i t. p.), z których każde stwierdza wykonanie pewnej części zobowiązania, należy przy każdem takiem piśmie uiścić opłatę, odpowiadającą odnośnej części.

2) Opłata stała.

Rachunek bądź podlega opłacie procentowej bądź nie podlega żadnej opłacie. To samo dotyczy potwierdzeń wykonania roboty.

Natomiast od potwierdzenia odbioru towarów, jak również od potwierdzenia odbioru ceny (wynagrodzenia), jeżeli ono nie podlega opłacie procentowej, a wartość przedmiotów, których odbiór się potwierdza, przewyższa 50 zł., należy uiścić opłatę w wysokości 20 gr. (art. 136).

Pokwitowanie, umieszczone na rachunku, a tyczące się należności, stwierdzonej rachunkiem, nie podlega opłacie.

D. sposób uiszczenia.

Sposób uiszczenia opłaty od pisma, stwierdzającego zawarcie umowy został podany wyżej w rozdziale II.

Opłatę od pisma, stwierdzającego wykonanie umowy, należy uiścić bądź znaczkami stemplowemi bądź gotówką —, według zasady podanej wyżej w rozdziale II.

Uiszczenie znaczkami stemplowemi następuje (w myśl art. 74 i 138) drogą skasowania ich przez przepisanie początkowemi lub końcowemi wyrazami pisma albo datą skasowania i nazwiskiem lub firmą kasującego. W razie jednak wydania rachunku lub pokwitowania z księgi grzbietowej z pozostawieniem talonu, nakleja się znaczki stemplowe na linji, oddzielającej talon od pisma, przeznaczonego do wycięcia; znaczek stemplowy należy nakleić pionowo w ten sposób, aby jego część górna była zwrócona ku górnemu brzegowi księgi; po wycięciu pisma lewa połowa znaczka pozostaje na talonie, a prawa na wydanem piśmie (§ 47 rozporządzenia wykonawczego). W razie wydania rachunku lub pokwitowania z księgi grzbietowej z pozostawieniem kopji nakleja się znaczki stemplowe na kopji, pozostającej w księdze i kasuje się je przez przepisanie początkowemi lub końcowemi wyrazami tekstu albo datą skasowania oraz nazwiskiem lub firmą kasującego; na wydanem piśmie należy (zapomocą pisma lub pieczęci) stwierdzić uiszczenie opłaty, wymieniając jej kwotę (np. słowami: „Opłatę stemplową . . . zł. . . . gr., uiszczono znaczkami stemplowemi na kopji").

Uiszczenie gotówką opłaty od pisma, stwierdzającego wykonanie umowy może nastąpić w sposób trojaki (art. 24 i 25 ustawy o opłatach stemplowych oraz §§ 34, 35, 37 i 38 rozporządzenia wykonawczego):

a) przez przedstawienie owego pisma urzędowi skarbowemu i uiszczenie w kasie skarbowej kwoty, wskazanej w „poleceniu poboru", które sporządza urząd skarbowy; w tym wypadku kasa skarbowa umieszcza pokwitowanie na piśmie, podlegającem opłacie;

b) przez wpłacanie odnośnej kwoty w kasie skarbowej bez poprzedniego udania się do urzędu skarbowego, a na podstawie deklaracji; w tym wypadku kasa skarbowa nie umieszcza pokwitowania na piśmie podlegającem opłacie, lecz wydaje na zwyczajnym blankiecie pokwitowanie, w którem powtarza dosłownie treść deklaracji;

c) w ten sposób, że urząd któremu rachunek został przedstawiony celem wyasygnowania należności, potrąca z tej należności kwotę opłaty i następnie przelewa ją na rachunek Ministerstwa Skarbu.

V. Nadzwyczajny dodatek 10%-owy.

(rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 10 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 121, poz. 697), oraz §§ 2, 3 i 4 rozporządzenia ministerjalnego z dn. 27 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 130, poz. 780).

W roku 1927 należy przy uiszczeniu opłat stemplowych gotówką ustalać wysokość opłaty w ten sposób, że do kwoty obliczonej według ustawy o opłatach stemplowych dolicza się 10%.

Natomiast w razie uiszczenia zapomocą znaczków stemplowych ich wartość nominalna ma odpowiadać ściśle kwocie, obliczonej według ustawy o opłatach stemplowych. Uiszczenie bowiem nadzwyczajnego 10%-owego dodatku nastąpiło już przy zakupnie znaczków.

W deklaracji, przeznaczonej dla kasy skarbowej (p. wyżej rozdział II), należy po wyrazach „opłaty stemplowej" wstawić wyrazy: „(wraz z dodatkiem 10%-owym)". W tej deklaracji nie wymienia się oddzielnie opłaty właściwej i dodatku nadzwyczajnego; należy więc po wyrazach „w kwocie" oraz po wyrazie „słowami" wstawić kwotę łączną, wynikającą z zesumowania opłaty właściwej i dodatku 10%-owego.

W zaświadczeniu o wymiarze należy (oczywiście tylko w przypadku uiszczenia gotówką):

a) po wyrazach „w kwocie" oraz po wyrazie: „słowami" wpisać kwotę łączną, wynikającą z zesumowania opłaty właściwej i dodatku 10%-owego,

b) po nawiasie („art. . . u. c. s.") „wstawić wyrazy: „oraz dodatek 10% . . . . zł. . . . gr.".

Podsekretarz Stanu: (—) Góra.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.
Wydział Prezydjalny.

L. Pr. 2151. Tarnopol, dnia 1 sierpnia 1927.

Ruch kołowy
nieprzestrzeganie przepisów.

Według art. 6 ustawy z dnia 7 października 1921 o przepisach porządkowych na drogach publicznych i § 1 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 czerwca 1922 (Dz. U. Nr. 46, poz. 407) o wymijaniu i wyprzedzaniu na drogach publicznych, oraz § 15 ustęp 3 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1924 (Dz. U. Nr. 61 poz. 611) regulującego używanie i ochronę dróg publicznych, należy przy używaniu drogi publicznej trzymać się jej prawej strony i idącym w przeciwnym kierunku pojazdom i zwierzętom usuwać się ku prawej krawędzi drogi; w razie zaś wymijania pojazdów i zwierząt idących przed jadącym w tym samym kierunku, należy je wymijać na lewo.

Niestosujący się do tych tych przepisów będą karani według art. 21 ustawy z dnia 7 października 1921 (Dz. U. Nr. 89 poz. 656) i § 57 rozporządzenia ministerjalnego z 26 czerwca 1924 (Dz. U. Nr. 61 poz. 611).

Wojewoda: w. z. **Gergowicz** w. r.
Naczelnik Wydziału.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. BP. 5273. Tarnopol, dnia 20 sierpnia 1927.

Skasowanie posterunku P. P. w Orzechowcu powiat Skałat.

Zarządzenie.

Na podstawie reskryptu z dnia 15 stycznia 1926, Nr. BP. 9114/25 zarządzam z dniem 1 września 1927 skasowanie posterunku Policji Państwowej w Orzechowcu powiat Skałat, a pozostały rejon gmin Orzechowiec, Czerniszówka i Mysłowa przydzielam do rejonu posterunku Policji Państwowej w Kaczanówce powiat Skałat.

Wojewoda: **Dr. Kwaśniewski** w. r.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. Pr. B. 5597/27. Tarnopol, dnia 31 lipca 1927.
1

Opłaty stemplowe od pism wnoszonych do Urzędów przez zakłady ubezpieczeń przymusowych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych reskryptem z dnia 7 lipca 1927 r. Nr. OB. 2440/27 okólnik Nr. 138 w przedmiocie opłat stemplowych od pism wnoszonych do urzędów przez zakłady ubezpieczeń przymusowych wyjaśnia:

Pisma, wnoszone do urzędów państwowych przez zakłady ubezpieczeń przymusowych np. Kasy Chorych, Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych z siedzibą w Warszawie (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 410), Zakład Pensyjny dla funkcjonarjuszy z siedzibą we Lwowie (rozporządzenie z dnia 6 sierpnia 1921 r. Dz. U. Rz. P. Nr. 76, poz. 524), Ubezpieczalnia Krajowa w Poznaniu (rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 2 sierpnia 1920 r. Dz. Urz. Min. b. Dz. Pr. Nr. 45, poz. 380), Zakład ubezpieczenia od wypadków z siedzibą we Lwowie (ustawa z dnia 30 stycznia 1924 r. Dz. U. Rz. P. Nr. 16, poz. 148 oraz rozporządzenie z dnia 7 czerwca 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 512), Zakład Ubezpieczenia Urzędników Prywatnych w Poznaniu (rozporządzenie z dnia 26 maja 1926 r. Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 322), zarząd główny i zarządy obwodowe Funduszu bezrobocia (art. 17 — 26 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650) są wolne od opłaty stemplowej na mocy art. 144 p. 2 jako wniesione przez związek przymusowy.

Za Wojewodę: **Gergowicz** w. r.
Naczelnik Wydziału.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. Pr./B. 5675. Tarnopol, dnia 26 lipca 1927 r.

Taksy leczenia w szpitalach powszechnych.

Ogłoszenie.

Tymczasowy Wydział Samorządowy we Lwowie pismem z dnia 7 lipca 1927, L. W. 32984 ogłasza w ślad swej odezwy z dnia 22 grudnia 1926, L. W. 57699, ogłoszonej w Dzienniku Urzędowym za miesiąc luty b. r., że w szpitalu powszechnym w Wadowicach dzienna taksa za leczenie i pielęgnowanie chorych w III kl. wynosi 3 zł. 50 gr. począwszy od dnia 1-go lipca 1927 r.

Za Wojewodę: **Dr. Czyrski** w. r.
w. z. Naczelnika Wydziału.

Urząd Wojewódzki lwowski.
Wydział Prezydjalny.

L. Pr. 6647/1927.

Podział Województwa lwowskiego na Obwody ochrony lasów.

Obwieszczenie.

Na podstawie upoważnienia Ministerstwa Rolnictwa, udzielonego reskryptem z dnia 24-go czerwca 1927 Nr. 1558/L. 2. zarządzam następujący podział Województwa lwowskiego na Obwody ochrony lasów:

Obwód I-szy, z siedzibą Komisarza ochrony lasów w Starostwie we Lwowie, obejmuje powiaty: Bóbrka, Jaworów, Rawa Ruska, Żółkiew i powiat lwowski oprócz gmin: Dublany, Laszki murowane, Malechów, Sroki przy Laszkach i Żydatycze.

Obwód II-gi z siedzibą Komisarza ochrony lasów w Starostwie w Samborze obejmuje powiaty: Gródek Jagielloński, Dobromil, Drohobycz, Rudki, Sambor, Stary Sambor.

Obwód III-ci, z siedzibą Komisarza ochrony lasów w Starostwie w Sanoku, obejmuje powiaty: Brzozów, Krosno, Lisko, Sanok.

Obwód IV-ty, z siedzibą Komisarza ochrony lasów w Starostwie w Rzeszowie, obejmuje powiaty: Kolbuszowa, Nisko, Rzeszów, Strzyżów, Tarnobrzeg.

Obwód V-ty, z siedzibą Komisarza ochrony lasów w Starostwie w Przemyślu, obejmuje powiaty: Jarosław, Mościska, Lubaczów, Łańcut, Przemyśl, Przeworsk.

Obwód VI-ty, z siedzibą Komisarza ochrony lasów w Starostwie we Lwowie, obejmuje powiat Sokal i 5 gmin powiatu lwowskiego a w szczególności: Dublany. Laszki murowane, Malechów, Sroki przy Laszkach i Żydatycze.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

We Lwowie, dnia 3-go lipca 1927.

Wojewoda: w. z. **Eckhardt** w. r.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. RW. 2967 Tarnopol, dnia 18 sierpnia 1927 r.

Przeciętna cena targowa za świnie bite.

Ogłoszenie.

Przeciętna cena targowa świń bitych notowana urzędownie w Tarnopolu w miesiącu lipcu 1927 r. która § 52 ustawy z 6 sierpnia 1909 Dz. P. P. Nr. 177 ma służyć za podstawę do wymiaru odszkodowania za świnie rzeźne zabijane na obszarze Województwa Tarnopolskiego z urzędu lub padłe wskutek szczepienia zarządzonego przez Władze w miesiącu sierpniu 1927 r. wynosi 2 zł. 45 gr. za 1 kg.

Za Wojewodę: **Dr. Mazurek** w. r.
Naczelnik Wydziału.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. AD. 9885. Tarnopol, dnia 2 sierpnia 1927.

Antoni Lanckoroński — urządzenie wodne na potoku Czerkaska w Sosolówce.

Ogłoszenie.

Pan Antoni Lanckoroński, zastąpiony przez Pana Marcina Dembińskiego wniósł podanie o zarządzenie wpisu do ksiąg wodnych urządzeń wodnych na potoku Czerkaska w gminie Sosolówce służących dla uruchomienia młyna wodnego o dwóch kołach nasiębiernych, zbudowanego na parc. bud. 167.

Celem stwierdzenia istnienia — rozmiarów prawa wodnego Urząd Wojewódzki w Tarnopolu zarządza na podstawie art. 195 ustawy wodnej z 19 września 1922, Dz. U. Rz. P. Nr. 102, poz. 936 dochodzenia wodnoprawne na miejscu na dzień **8 września 1927 r.**

Komisja zbierze się w tym dniu o godzinie 8-mej w Urzędzie gminnym w Sosolówce.

Projekty i opisy techniczne tych urządzeń wyłożone będą do publicznego wglądu w Starostwie w Czortkowie od dnia 15 do 30 sierpnia 1927 w godzinach urzędowych.

Ewentualne zarzuty lub oświadczenia przeciwko udzielaniu pozwolenia wnosić można przed terminem dochodzenia w Starostwie w Czortkowie pisemnie lub ustnie, następnie zaś przy dochodzeniu.

Ostrzega się, że ci, którzy w tym terminie żadnych zarzutów nie podniosą tracą do nich prawo i będą mogli przeciw ewentualnie szkodliwemu działaniu wykonywania nadanych praw żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Wojewoda: w. z. **Gergowicz** w. r.
Naczelnik Wydziału.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. AD. 9884. Tarnopol, dnia 3 sierpnia 1927.

Antoni Lanckoroński—urządzenie wodne — na potoku Czerkaska w Salówce.

Ogłoszenie.

Pan Antoni Lanckoroński, zastąpiony przez Pana Marcina Dembińskiego wniósł podanie o zarządzenie wpisu do księgi wodnej urządzeń wodnych na potoku Czerkaska w gminie Salówce służących dla uruchomienia młyna wodnego na parc. bud. 61 o dwóch kołach nasiębiernych.

Celem stwierdzenia istnienia i rozmiarów prawa wodnego Urząd Wojewódzki w Tarnopolu zarządza na podstawie art. 195 ustawy wodnej z 19 września 1922 Dz. U. Rz. P. Nr. 102, poz. 936 dochodzenie wodno-prawne na miejscu na dzień **8 września 1927.**

Komisja zbierze się w tym dniu o godzinie 15 w Urzędzie gminnym w Salówce.

Projekty i opisy techniczne zamierzonych urządzeń wyłożone będą do publicznego wglądu w Starostwie w Czortkowie od dnia 15 do 30 sierpnia 1927 w godzinach urzędowych.

Ewentualne zarzuty lub oświadczenia przeciwko udzielaniu pozwolenia wnosić można przed terminem dochodzenia w Starostwie w Czortkowie pisemnie lub ustnie, następnie zaś przy dochodzeniu.

Ostrzega się, że ci, którzy w tym terminie żadnych zarzutów nie podniosą tracą do nich prawo i będą mogli przeciw ewentualnie szkodliwemu działaniu wykonywania nadanych praw żadać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Wojewoda: **Dr. Kwaśniewski** w. r.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. AD. 9886/27. Tarnopol, dnia 5 sierpnia 1927.

Antoni Lanckoroński—urządzenie wodne na potoku Czerkaska w Jagielnicy starej.

Ogłoszenie.

Pan Antoni Lanckoroński, zastąpiony przez Pana Marcina Dembińskiego wniósł podanie o zarządzenie wpisu do ksiąg wodnych urządzeń wodnych na potoku Czerkaska w gminie Jagielnicy starej służących dla uruchomienia młyna wodnego na parc. bud. 121 o jednem kole nasiębiernem.

Celem stwierdzenia istnienia i rozmiarów prawa wodnego Urząd Wojewódzki w Tarnopolu zarządza na podstawie art. 195 ustawy wodnej z 19 września 1922 Dz. U. Rz. P. Nr. 102, poz. 936 dochodzenie wodnoprawne na miejscu na dzień **9 września 1927.**

Komisja zbierze się w tym dniu o godzinie 8-ej w Urzędzie gminnym w Jagielnicy starej. Projekty i opisy techniczne zamierzonych urządzeń wyłożone będą do publicznego wglądu w Starostwie w Czortkowie od dnia 15 do 30 sierpnia 1927 r. w godzinach urzędowych.

Ewentualne zarzuty lub oświadczenia przeciwko udzielaniu pozwolenia wnosić można przed terminem dochodzenia w Starostwie w Czortkowie pisemnie lub ustnie, następnie zaś przy dochodzeniu.

Ostrzega się, że ci, którzy w tym terminie żadnych zarzutów nie podniosą, tracą do nich prawo i będą mogli przeciw ewentualnie szkodliwemu działaniu wykonywania nadanych praw żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Wojewoda: w. z. **Gergowicz** w. r.
Naczelnik Wydziału.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. AD. 10269/27. Tarnopol, dnia 9 sierpnia 1927.

Marja z Baworowskich Mitrowska urządzenie wodne na rzece Gnieznej w Borkach Wielkich.

Ogłoszenie.

Marja z Baworowskich Mitrowska, wniosła podanie o udzielenie jej konsensu dla urządzeń wodnych na rzece Gnieznej w gminie Borkach Wielkich dla uruchomienia młyna wodnego.

Celem stwierdzenia dopuszczalności względnie ustalenia warunków zamierzonych urządzeń Urząd Wojewódzki w Tarnopolu zarządza na podstawie art. 195 ustawy wodnej z 19-go września 1922, Dz. U. Rz. P. Nr. 102, poz. 936 dochodzenie wodno-prawne na miejscu na dzień **12 września 1927.**

Komisja zbierze się w tym dniu o godzinie 9-ej w Urzędzie gminnym w Borkach Wielkich.

Projekty i opisy techniczne zamierzonych urządzeń wyłożone będą do publicznego wglądu w Starostwie w Tarnopolu od dnia 20 sierpnia do 5 września 1927 w godzinach urzędowych.

Ewentualne zarzuty lub oświadczenia przeciwko udzielaniu pozwolenia wnosić można przed terminem dochodzenia w Starostwie w Tarnopolu pisemnie lub ustnie, następnie zaś przy dochodzeniu.

Ostrzega się, że ci, którzy w tym terminie żadnych zarzutów nie podniosą tracą do nich prawo i będą mogli przeciw ewentualnie szkodliwemu działaniu wykonywania nadanych praw żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Wojewoda: **Dr. Kwaśniewski** w. r.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. AD. 10305. Tarnopol, dnia 9 sierpnia 1927.

Dmytro Łuciów—urządzenie wodne na potoku bez nazwy w Dołhem.

Ogłoszenie.

Dmytro Łuciów wniósł podanie o wpisanie do ksiąg wodnych urządzeń wodnych na potoku bez nazwy w gminie Dołhem służących dla uruchomienia młyna wodnego.

Celem stwierdzenia istnienia i rozmiarów prawa wodnego Urząd Wojewódzki w Tarnopolu zarządza na podstawie art. 195 ustawy wodnej z 19 września 1922, Dz. U. Rz. P. Nr. 102, poz. 936 dochodzenie wodno-prawne na miejscu na dzień **16 września 1927.**

Komisja zbierze się w tym dniu o godzinie 8-ej w Urzędzie gminnym w Dołhem.

Projekty i opisy techniczne zamierzonych urządzeń wyłożone będą do publicznego wglądu w Starostwie w Trembowli od dnia 20 sierpnia do 5 września 1927 w godzinach urzędowych.

Ewentualne zarzuty lub oświadczenia przeciwko udzielaniu pozwolenia wnosić można przed terminem dochodzenia w Starostwie w Trembowli pisemnie lub ustnie, następnie zaś przy dochodzenin.

Ostrzega się, że ci, którzy w tym terminie żadnych zarzutów nie podniosą tracą do nich prawo i będą mogli przeciw ewentualnie szkodliwemu działaniu wykonywania nadanych praw żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia

nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Wojewoda: **Dr. Kwaśniewski** w. r.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. AD. 9623. Tarnopol, dnia 9 września 1927.

Mikołaj Dublik — urządzenie wodne na potoku Gniła Rudka w Romanówce.

Ogłoszenie.

Mikołaj Dublik, wniósł podanie o udzielenie mu konsensu dla urządzeń wodnych na potoku Gniła Rudka w gminie Romanówce dla uruchomienia młyna wodnego.

Celem stwierdzenia dopuszczalności względnie ustalenia warunków zamierzonych urządzeń Urząd Wojewódzki w Tarnopolu zarządza na podstawie art. 195 ustawy wodnej z 19-go września 1922, Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 936 dochodzenie wodno-prawne na miejscu na dzień **16 września 1927.**

Komisja zbierze się w tym dniu o godzinie 15 w Urzędzie gminnym w Romanówce.

Projekty i opisy techniczne zamierzonych urządzeń wyłożone będą do publicznego wglądu w Starostwie w Trembowli od dnia 20 sierpnia do 5 września 1927 w godzinach urzędowych.

Ewentualne zarzuty lub oświadczenia przeciwko udzielaniu pozwolenia wnosić można przed terminem dochodzenia w Starostwie w Trembowli pisemnie lub ustnie, następnie zaś przy dochodzeniu.

Ostrzega się, że ci, którzy w tym terminie żadnych zarzutów nie podniosą, tracą do nich prawo i będą mogli przeciw ewentualnie szkodliwemu działaniu wykonywania nadanych praw żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Wojewoda: **Dr. Kwaśniewski** w. r.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. AD. 9932. Tarnopol, dnia 8 sierpnia 1927 r.

Artur Potocki — urządzenia wodne na Strypie w Buczaczu.

Ogłoszenie.

Artur Potocki wniósł podanie do Starostwa w Buczaczu o wpisanie do ksiąg wodnych jego urządzeń wodnych na rzece Strypa w gminie Buczaczu służących do uruchomienia młyna wodno-turbinowego.

Celem stwierdzenia istnienia i rozmiarów prawa wodnego przysługującego petentowi Urząd Wojewódzki w Tarnopolu zarządza na podstawie art. 195 ustawy wodnej z 19 września 1922, Dz. U: Rz. P. Nr. 102, poz. 936 dochodzenie wodno-prawne na miejscu na dzień **19 września 1927 r.**

Komisja zbierze się w tym dniu o godzinie 9·30 w Starostwie w Buczaczu.

Projekty i opisy techniczne urządzeń wodnych wyłożone będą do publicznego wglądu w Starostwie w Buczaczu od dnia 1 do 15 września w godzinach urzędowych.

Ewentualne zarzuty lub oświadczenia przeciwko udzieleniu pozwolenia wnosić można przed terminem dochodzenia w Starostwie w Buczaczu pisemnie lub ustnie, następnie zaś przy dochodzenin.

Ostrzega się, że ci, którzy w tym terminie żadnych zarzutów nie podniosą tracą do nich prawo i będą mogli przeciw ewentualnie szkodliwemu działaniu wykonywania nadanych praw żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie albo też odszkodowaniu, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Wojewoda: w. z. **Gergowicz** w. r.
Naczelnik Wydziału.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. AD. 10270. Tarnopol, dnia 19 sierpnia 1927 r.

Stefan Butryn i S-ka, urządzenie wodne na rzece Serecie w Nałużu.

Ogłoszenie.

Stefan Butryn i Ska wniósł podanie o udzielenie konsensu dla urzadzeń wodnych na rzece w Serecie w gminie Nałuże służących do uruchomienia młyna wodno-turbinowego.

Celem stwierdzenia dopuszczalności względnie ustalenia warunków tych urządzeń, Urząd Wojewódzki w Tarnopolu zarządza na podstawie art. 195 ustawy wodnej z 19 września 1922, Dz. U. Rz. P. Nr. 102, poz. 936 dochodzenie wodno-prawne na miejscu na dzień **22 września 1927 r.**

Komisja zbierze się w tym dniu o godzinie 8-ej w Urzędzie gminnym w Nałużu.

Projekty i opisy techniczne zamierzonych urządzeń wyłożone będą do publicznego wglądu w Starostwie w Trembowli od dnia 1 do 15 września 1927 w godzinach urzędowych.

Ewentualne zarzuty lub oświadczenia przeciwko udzielaniu pozwolenia wnosić można przed terminem dochodzenia w Starostwie w Trembowli pisemnie lub ustnie, następnie zaś przy dochodzeniu.

Ostrzega się, że ci, którzy w tym terminie żadnych zarzutów nie podniosą tracą do nich prawo i będą mogli przeciw ewentualnie szkodliwemu działaniu wykonywania nadanych praw żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały sie pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Wojewoda: **Dr. Kwaśniewski** w. r.

Urzząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. AD. 10304/27. Tarnopol, dnia 18 sierpnia 1927 r.

Ogłoszenie.

Mechel Metzger wniół podanie o udzielenie mu konsensu na urządzenie wodne na potoku Dżuryn w gminie Capowce dla uruchomienia młyna wodnego.

Celem stwierdzenia dopuszczalności względnie ustalenia warunków tych urządzeń, Urząd Wojewódzki w Tarnopolu zarządza na podstawie art. 195 ustawy wodnej z 19 września 1922, Dz. U. Rz. P. Nr. 102, poz. 936 dochodzenie wodno-prawne na miejscu na dzień **28 września 1927 r.**

Komisja zbierze się w tym dniu o godzinie 8-mej w Urzędzie gminnym w Capowcach.

Projekty i opisy techniczne zamierzonych urządzeń wyłożone będą do publicznego wglądu w Starostwie w Zaleszczykach od dnia 1 do 15 września 1927 r. w godzinach urzędowych.

Ewentualne zarzuty lub oświadczenia przeciwko udzieleniu pozwolenia wnosić można przed terminem dochodzenia w Starostwie w Zaleszczykach pisemnie lub ustnie, następnie zaś przy dochodzeniu.

Ostrzega się, że ci, którzy w tym terminie żadnych zarzutów nie podniosą tracą do nich prawo i będą mogli przeciw ewentualnie szkodliwemu działaniu wykonywania praw żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Wojewoda: w. z. **Siedlecki** w. r.
Wicewojewoda.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. A. D. 10427/27. Tarnopol, d. 24 sierpnia 1927 r.

Antoni Lankoroński, urządzenie wodne na potoku Zabłotówce w Zabłotówce.

Ogłoszenie.

Antoni Lankoroński, zastąpiony przez Marcina Dembińskiego wniósł podanie o wpisanie do ksiąg wodnych urządzeń na potoku Zabłotówce w gminie Zabłotówce dla uruchomienia dwóch młynów wodnych na parc. bud. lkat. 75 i 89 gm. kat. Zabłotówka.

Celem stwierdzenia istnienia i rozmiarów prawa wodnego Urząd Wojewódzki w Tarnopolu zarządza na podstawie art. 195 ustawy wodnej z 19 września 1922, Dz. U. Rz. P. Nr. 102, poz. 936 dochodzenie wodno-prawne na miejscu na dzień **29 września 1927 r.**

Komisja zbierze się w tym dniu o godzinie 9-tej w Urzędzie gminnym w Zabłotówce.

Projekty i opisy techniczne zamierzonych urządzeń wyłożone będą do publicznego wglądu w Starostwie w Czortkowie od dnia 5 do 20 września 1927 w godzinach urzędowych.

Ewentualne zarzuty lub oświadczenia przeciwko udzielaniu pozwolenia wnosić można przed terminem dochodzenia w Starostwie w Czortkowie pisemnie lub ustnie, następnie zaś przy dochodzeniu.

Ostrzega się, że ci, którzy w tym terminie żadnych zarzutów nie podniosą tracą do nich prawo i będą mogli przeciw ewentualnie szkodliwemu działaniu wykonywania nadanych praw żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Wojewoda: w. z. **Siedlecki** w. r.
Wicewojewoda.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. R. W. 3310 Tarnopol, dnia 22 sierpnia 1927 r.

WYKAZ

panujących zaraźliwych chorób zwierzęcych za czas od 1 do 15 sierpnia 1927 r.

1. Nosacizna — (Malleus)

Pow. Czortków: Biała.
Pow. Trembowla: Wierzbowiec, Zazdrość.
Pow. Zbaraż: Zbaraż.

2. Świerzb u koni — (Scabies equorum)

Pow. Kamionka str.: Derewlany, Dernów.
Pow. Zborów: Manajów.

3. Wąglik — (Anthrax)

Pow. Buczacz: Monasterzyska.
Pow. Kopyczyńce: Karaszyńce, Zielona.
Pow. Podhajce: Podhajce.
Pow. Tarnopol: Szlachcińce.
Pow. Złoczów: Ożydów.

4. Różyca świń — (Erysipelas suum)

Pow. Czortków: Bartoszówka, Bazar, Szwajkowce.
Pow. Przemyślany: Borszów, Hanaczów, Lipowce.
Pow. Skałat: Magdalówka.
Pow. Tarnopol: Borki Wielkie, Czystyłów.
Pow. Zbaraż: Dobromirka, Nowy Rogowiec.

5. Wścieklizna — (Rabies)

Pow. Przemyślany: Słowita.
Pow. Trembowla: Budzanów.
Pow. Zbaraż: Kobyla.
Pow. Zborów: Blich, Ostaszowce, Zagórze.
Pow. Złoczów: Podhorce, Snowicz.

Za Wojewodę: **Dr. Mazurek**
Naczelnik Wydziału.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu,

L. R. W. 3288. Tarnopol, dnia 26. sierpnia 1927.

Taryfa wartości świń użytkowych za III. kwartał 1927.

Ogłoszenie.

Celem wymiaru odszkodowania za świnie użytkowe i hodowlane zabite na obszarze Województwa Tarnopolskiego z urzędu lub padłe wskutek szczepienia, zarządzonego przez Władze w III. kwartale 1927 r. ustanawia się za 1 kg. wagi żywej po myśli §. 52. ustawy z 6. sierpnia 1909 Dz. p. p. Nr. 177 i odnośnego rozporządzenia wykonawczego z 15. październi- 1909 Dz. p. p. Nr. 178 następującą taryfę:

I. ŚWINIE RASOWE

a) do 6 tygodni za 1 kg. wagi żywej . 5 zł. 90 gr.
b) od 6 „ do 4 miesięcy
za 1 kg. wagi żywej . 8 „ 80 „
c) od 4 miesięcy do 10
za 1 kg. „ „ . 2 „ 60 „
d) ponad 10 miesięcy za 1 kg. wagi żywej 2 „ 20 „

II. ŚWINIE PÓŁKRWI

a) do 6 tygodni za 1 kg. wagi żywej . 5 zł. 10 gr.
b) od 6 tygodni do 4 miesięcy
za 1 kg. wagi żywej . 2 „ 80 „
c) od 4 miesięcy do 10 miesięcy
za 1 kg. wagi żywej . 2 „ 10 „
d) ponad 10 miesięcy za 1 kg. „ „ . 1 „ 90 „

III. ŚWINIE RASY KRAJOWEJ

a) do 4 miesięcy za 1 kg. wagi żywej . 3 zł. 30 gr.
b) od 4 miesięcy do 10 miesięcy
za 1 kg. wagi żywej 2 zł. 20 gr.
c) ponad 10 miesięcy za 1 kg. wagi żywej 1 „ 80 „

Za Wojewodę: **Dr. Mazurek** w. r.
Naczelnik Wydziału.

Ruch służbowy.

Pan Minister Spraw Wewnętrznych przeniósł na podstawie uchwały Rady Ministrów Starostę w VI. st. sł. w Brzeżanach Władysława Topolnickiego, Starostę w VII. st. sł. w Podhajcach Włodzimierza Polla i księgowego w VII. st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Kazimierza Stojałowskiego w stan nieczynny,

przeniósł Starostę w VII. st. sł. w Zbarażu Wojciecha Koczyńskiego ze względów służbowych w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym do Brzeżan,

przeniósł referendarza w VII. st. sł. w Starostwie w Ostrowi Mazowieckiej Stanisława Olszewskiego w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym do Podhajec i poruczył mu kierownictwo Starostwa podhajeckiego,

przeniósł ze względów służbowych referendarzy w VII. st. sł. Eugenjusza Szulca ze Starostwa w Radziechowie do Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu i Stanisława Gawlikowskiego ze Starostwa w Kamionce Strumiłowej do Starostwa w Radziechowie,

przeniósł lekarza powiatowego w VII. st. sł. Dra Jana Polańskiego na jego własną prośbę w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym ze Starostwa w Kopyczyńcach do Starostwa w Trembowli,

przeniósł urzędnika II. kategorii VIII. st. sł. Adama Rinke'go ze względów służbowych w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym z Wołyńskiego Urzędu Wojewódzkiego w Łucku do Województwa Tarnopolskiego, zaś Wojewoda Tarnopolski przeznaczył go do służby w Starostwie w Brzeżanach,

mianował prowizorycznego urzędnika IX. st. sł. w Starostwie w Baranowiczach Józefa Stopę urzędnikiem administracyjnym II. kategorji VIII. st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu,

zwolnił na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej prowizorycznego urzędnika administracyjnego I. kategorji w VII. st. sł. Stanisława Towarnickiego w Starostwie w Trembowli z tego stanowiska i ze służby państwowej.

Wojewoda Tarnopolski zamianował urzędnika III. kategorji w XI. st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Antoniego Zatora urzędnikiem III. kategorji w X. st. sł.,

dopuścił Dra Stanisława Zielińskiego do służby przygotowawczej I. kategorji w państwowej służbie zdrowia i przeznaczył go do służby w Starostwie w Kopyczyńcach,

dopuścił Tadeusza Jankiewicza do służby przygotowawczej na stanowisko III. kategorji w państwowej

służbie administracyjnej i przeznaczył go do służby w Starostwie w Tarnopolu,

przyjął Maksymiljana Hechta w charakterze kontraktowego referenta odbudowy z uposażeniem wedle VIII. st. sł. i przeznaczył go do służby w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu,

przyjął Adama Devechy'ego kontr. lekarza weterynaryjnego ochr. kord. granicznego jako kontraktowego pracownika dla pełnienia obowiązków powiatowego lekarza weterynaryinego z poborami wedle VIII. st. sł. i przydzielił go do służby w Starostwie w Kopyczyńcach,

przeniósł ze względów służbowych referendarza VIII. st. sł. Władysława Połysa ze Starostwa w Czortkowie do Starostwa Borszczowie, powiatowego lekarza weterynaryjnego w VIII. st. sł. Maksa Isserlesa ze Starostwa w Podhajcach do Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu, prowizorycznego powiatowego lekarza weterynaryjnego Stanisława Chmurkę ze Starostwa w Tarnopolu do Starostwa w Podhajcach i urzędnika III. kategorji w X. st. sł. Stanisława Krzysika ze Starostwa w Zborowie do Starostwa w Przemyślanach,

przeniósł urzędnika III. kategorji w IX. st. sł. Ignacego Chomę ze Starostwa w Przemyślanach do Starostwa w Zborowie i urzędnika III. kategorji w XI. st. sł. Bazylego Iwasiowa ze Starostwa w Kopyczyńcach do Starostwa w Czortkowie, obu na ich własną prośbę,

zwolnił kontraktowego lekarza weterynaryjnego ochrony kordonu granicznego Jana Tytusa Dowbeckiego w Grzymałowie na jego własną prośbę ze służby w tut. Województwie,

rozwiązał umowę służbową z kontrakt. referentem odbudowy z uposażeniem wedle VII. st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Sewerynem Nadolskim.

Dział nieurzędowy.

Unieważnienia dokumentów osobistych.

Unieważnia się dowód osobisty Serja „B“ Nr. 352914 wystawiony przez Starostwo w Brodach na imię Witolda Nęcińskiego z Ponikwy.

Unieważnia się legitymację urządową wystawioną przez Kuratorjum Okręgu Szkolnego Lwowskiego z 17 stycznia 1923, Nr. 15517/23 na imię Zofji Spiechównej, nauczycielki w Semańkowcach pow. Czortków.

Unieważnia się zgubiony dowód osobisty, wystawiony przez Starostwo w Borszczowie Nr. 390, Serja 347890, dla Herscha Landaua ze Skały.

Unieważnia się dowód osobisty Serja „A“ Nr. 354019 wydany przez Starostwo w Brzeżanach na imię Kamili Landesberg z Brzeżan dnia 2 czerwca 1923 Nr. 719.

Unieważnia się zgubiony dowód osobisty, wystawiony przez Starostwo w Brzeżanach dnia 22 maja 1927, Nr. 88. Ser. B. 18378 dla Sary Feigi Merkur z Brzeżan.

Zgubiono dowód osobisty, wystawiony przez Starostwo w Brodach dnia 16 maja 1924 r. Ser. „B“ 605323 do L. 3469 na imię Sary Eidel Bary, urodzonej w Brodach w r. 1905.

Ogłoszenia.

Sołtys wsi Podborocze i Niwiszcze gminy Niedźwiedzickiej powiatu Baranowickiego zgubił pieczęć sołtysowską z napisem „Sołtys wsi Podborocze i Niwiszcze gm. Niedźwiedzicka.

Pieczęć tą w razie ujawnienia jej, należy uważać za unieważnioną.

Sołtys wsi Brodziszewo powiat Szamotulski w dniu 11 stycznia b. r. zgubił pieczęć służbową. Pieczęć była okrągła średnicy 36 mm z podwójną obwódką. W środku pieczęci umieszczony był napis „Brodziszewo“ a w około wielkiemi literami „Sołtys Wsi [·] pow. Szamotulski“. Nowa pieczęć posiada dla odróżnienia średnicę 38 mm i zamiast małych kwadracików z kropką w środku „[·]“ — ma gwiazdkę.

Komunikaty pocztowe.

Z dniem 5 sierpnia 1927 zaprowadzoną została w agencji pocztowej w Dobrotworze, powiat Kamionka strumiłowa służba telefoniczna i telegraficzna w ograniczonych godzinach dziennych.

Z dniem 15 sierpnia 1927 r. uruchomiono w miejscowości Krzywcze n/Dniestrem, powiat Borszczów, woj. Tarnopol agencję pocztową we wszystkich działach służby pocztowej. Z tego powodu przydzielono gminę Krzywcze górne, Krzywcze dolne i przysiołek Chomy do miejscowego zaś gminy Babińce, przyś. Sapohów do zamiejscowego okręgu doręczeń tej agencji wydzielając je równocześnie z zamiejscowego okręgu doręczeń urzędu (agencji) poczt. w Germakówce.

Z dniem 11 sierpnia 1927 uruchomiono w miejscowości Ponikwa, powiat Brody agencję pocztową we wszystkich działach służby pocztowej. Z tego powodu przydzielono gminę Ponikwa do miejscowego, zaś gminy Boratyn, Dubie, Hołubica, Hucisko Brodzkie, Czepieje, Suchodoły, Wołochy oraz przysiółki Kopalnie, Łypowyki, Semerendzia, Wydra, Suchota, Gaje Dubieckie, Gaje Suchodolskie, Balwiska do zamiejscowego okręgu doręczeń tej agencji wydzielając je równocześnie z zamiejscowego okręgu doręczeń Urzędu pocztowego Brody.

Z dniem 1 sierpnia 1927 przemienione zostało w miejscowości Wicyń, powiat Złoczów pośrednictwo

poczt. o rozszerzonym zakresie działania na agencję pocztową we wszystkich działach służby pocztowej. Z tego powodu przydzielono gminę Wicyń do miejscowego, zaś gminę Kropiwna do zamiejscowego okręgu doręczeń tej agencji, wydzielając je równocześnie z zamiejscowego okręgu doręczeń urzędu pocztowego Dunajów.

L. ODRP. III — 3561 ex 1927.

Ogłoszenie przetargu.

Urząd Wojewódzki Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych w Tarnopolu ogłasza publiczny przetarg na roboty budowlane i rzemieślnicze przy wykończeniu pomieszczeń dla Korpusu Ochrony Pogranicza na odcinkach XII. Skałackim, XIII. Kopyczynieckim i XIV. Borszczowskim, oraz na roboty studniarskie i instalację gromochronów dla tychże objektów. Oferty winny być złożone w biurze Urzędu Wojewódzkiego Dyrekcji Robót Publicznych w Tarnopolu do dnia 8 września br. godziny 10-tej rano, w którym to czasie nastąpi otwarcie ofert.

Wadjum w wysokości 5% oferowanej sumy należy złożyć w Kasie podręcznej Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych.

Roboty mogą być oddane w całości albo też wedle poszczególnych odcinków. Roboty studniarskie i gromochronów mogą być oddzielnie traktowane.

Plany i warunki ogólne i szczegółowe są do przejrzenia u inżyniera Jana Potockiego kierownika budowy pomieszczeń dla K. O. P., który udzielać będzie potrzebnych informacyj w Borszczowie od dnia 26 do 30 sierpnia zaś w Tanopolu od dnia 2 września br.

Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych zastrzega sobie dozwolony wybór przedłożonych ofert.

Kierownik Dyrekcji: **Inż. Burgielski** w. r.

Orzeczenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

1) Odmowa rejestracji związku zawodowego na zasadzie przypuszczalnej antypaństwowej w przyszłości działalności nie jest uzasadniona w przepisach dekretu z 8 lutego 1919, poz. 209 dz. pr. (Wyrok z 23 lutego 1926 r. L. rej. 357/24).

2) Spółdzielnia, powstała na podstawie ustawy z 29 października 1920, dz. u. poz. 733, nie traci przez samo naruszenie jej postanowień charakteru spółdzielni, działającej na zasadzie tejże ustawy, w rozumieniu art. 95 cz: 1 ustawy z 14 maja 1923 dz. u. poz. 412 w przedmiocie państw. podatku przem. (Wyrok z 20 stycznia L. rej. 1533/24).

3) Nadanie przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej mocy obowiązującej orzeczeniu komisji pojednawczo-rozjemczej na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z 15 października 1924 poz. 866 dz. ust. uzależnione jest jedynie od tego, czy zatarg nabiera charakteru, zagrażającego interesom państwowym; ustalenie zaś tej przesłanki pozostawione jest swobodnemu uznaniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej (Wyrok z 26 października L. rej. 137/25).

4) Minister Pracy i Opieki Społecznej nie jest władny zwoływać nadzwyczajną komisję rozjemczą w myśl ustawy z 18 lipca 1924 (dz. ust. poz. 686) celem rozpatrzenia postulatów w przedmiocie, unormowanym obowiązującem jeszcze orzeczeniem poprzedniej nadzwyczajnej komisji rozjemczej.

5) Pracodawcy rolni są indywidualnie legitymowani do zaskarzenia rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej powołującego nadzwyczajną komisję rozjemczą w myśl ustawy z 18 lipca 1924 (dz. ust. poz. 686) celem rozpatrzenia postulatów w przedmiocie unormowanem obowiązującem jeszcze orzeczeniem poprzedniej nadzwyczajnej komisji rozjemczej, (Wyrok z 6 marca 1926 L. rej. 2743, 2744, 2751, 2752/25 i inne).

6) Decyzje Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia przy Ministerstwie Pracy i O. S. zapadło na zażalenie zakładów pracy w przedmiocie obowiązku zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, są orzeczeniami administacyjnemi zaskarzalnemi przed N. T. A. (Wyrok z 27 października 1926 L. rej. 2281/26).

7) Na obszarze b. zaboru austrjackiego nie ma przepisu stwarzającego przedmiotowe prawo domagania się zezwolenia na zmianę imienia. (Wyrok z 26 stycznia L. rej. 629/24).

8) Dekret Rady Regencyjnej z 31 października 1918 dz. pr. p. 36 o opiece nad zabytkami sztuki i kultury obowiązuje w Małopolsce na zasadzie rozporządzenia Komisji Rządzącej dla Galicji i Śląska Cieszyńskiego oraz Górnej Orawy i Spisza z 1 marca 1919 dz. urzęd. Kom. Rząd. p. 39).

9) W sprawach z dekretu Rady Regencyjnej z 31 października 1918 dz. pr. p. 36 o opiece nad zabytkami sztuki i kultuty powołany jest do orzekania w I. instancji Wojewoda, a w II instancji Minister Wyznań Relig. i Ośw. Publ. (Wyrok z 31 grudnia 1926 L. rej. 1129/24).

(Powyższe orzeczenia N. T. A. ogłoszone zostały w „Monitorze Polskim“ Nr. 180 z roku 1927).

Z drukarni Leona Wierzbickiego w Tarnopolu, Pasaż Adlera l. 6. — Telefon Nr. 138.